

A Szerzői Jogi Szakértő Testület szakvéleményei

Televíziós műsorformátum és műsor szerzői jogi védelme

Ügyszám: SZJSZT 28/2000/1-2

A bíróság által feltett kérdések:

1. Állapítsa meg a szakértő, hogy a felperes által a perbíróságnak átadott videokazettákon található „Love Letter’s” és „Traumhochzeit” című produkció és a felperes által csatolt „Traumhochzeit” forgatókönyv részesíthető-e szerzői jogi oltalomban.
2. Nyilatkozzon a szakértő a tekintetben is, ha az említett alkotások a Ptk. 86. §-ában meghatározott védelem alatt állnak.
3. Bizonyítást rendel el a bíróság a vonatkozásban, hogy a felperes által átadott videokazettán rögzített „Álom pár” című tévéműsor azonosnak tekinthető-e a „Love Letter’s” és a „Traumhochzeit” műsorokkal.
4. Nyilatkozzon a szakértő, hogy az „Álom pár” műsor II.r. alperes általi legyártásával, illetve I.r. alperes által történő sugárzásával valósult-e meg szerzői jogsértés, illetve a Ptk. 86. §-ában rögzített jogok megsértése bekövetkezett-e.
5. Nyilatkozzon a szakértő, hogy a „Traumhochzeit” cím részesülhet-e szerzői jogi védelemben, és ennek következtében valósult-e meg jogosulatlan felhasználás az alperesek részéről.

Az eljáró tanács szótöbbséggel kialakított válasza:

Ad 1-2. A mellékelt forgatókönyvterv fordítása álláspontunk szerint az alábbi okok miatt nem felel meg a szerzői jogi védelem törvényi követelménynek. A csatolt írás leginkább egy technikai forgatókönyvhöz hasonlítható. Ilyen könyveket a televíziós szakmában felhalmozott általános ismeretek alapján gyakran készítene, ám szerzői jogi védelemre ezek az ismeretek önmagukban nem érdemesek, hiszen alapvetően nem jellemzi ezeket az egyéni, eredeti jelleg. Egy audiovizuális mű alapjául szolgáló írásmű, szerzői jogi védelmet akkor élvezhet, ha az minimális tartalmi és formai követelményeknek megfelel, és az *egyéni eredeti* jellegű. A csatolt írás, elég részletesen, jelenetekre, kameramozgásra stb lebontva ad iránymutatást a show leforgatásához. Ezért a formai követelményeket alapvetően teljesíti. A tartalmi követelményeknél azonban éppen az egyéni, eredeti jelleg az, ami nem állapítható meg olyan mértékben, amely a szerzői jogi védelmet megalapozhatná. A házasság, esküvő mint téma ugyan önmagában nem zárja ki azt, hogy arra építve egy szerzői mű jöhessen létre. Az írás azonban alapvetően egy – a show nézettségének fokozása érdekében, a mind nagyobb hatás és ezáltal a műsorszolgáltatónál elérhető haszon maximális kiaknázása érdekében – összegyűjtött ismeretanyag olyan formába öntése, amely alkalmas egy show-műsor leforgatására (játékok, vetélkedők, ötletek). Ezek az ötletek azonban nem állnak össze egy összefüggő, formailag és tartalmilag eredetinek mondható művé.

Az írás tehát egy olyan, vagyoni értékkel bíró televíziós ill. show business ismeretanyag, amely kétségkívül szellemi alkotás, de jogvédelmet – egyéni, eredeti jelleg hiányában – nem a szerzői jogi törvény hatálya alatt élvez véleményünk szerint. A Ptk. 86. § (3) és (4) bekezdésében foglalt védelem lényegében az egyedüli jogvédelem, amelyet az alkotás élvezhet. Itt természetesen vizsgálendő, hogy miben áll az a speciális ismeretanyag, amelyre mindez alapítható. Az viszont problémássá teszi ezt a típusú védelmet, hogy közkinccsé vált már az az ismeretanyag, amire a védelmet igénylik, hiszen a nyilvánosságra hozatal megtörtént.

Ami esetleg szerzői jogi védelmet is megalapozhat, az a műsor egyes elemeire korlátozható, de semmiképpen nem magára a formátumra, amire a kereset a védelmet kéri.

Ad 3. Vannak olyan egyén, eredeti jellegű motívumok, amelyeket az Álompár jogsértően vett át. Ezek az alábbiak:

- a karikagyűrűk összefonódása a képernyőn,
- egyes díszletek, képi megoldások (rendezés) mint pl. a képek ferdén történő egymásba úsztatása keretben.

A Love Letters és a Traumphochzeit c. műsorok egyes – szerzői jogi védelemre nem érdemes – elemei is megjelennek az Álompár c. műsorban. Ezek viszont általános polgári jogi védelmet élvező, illetve nem szerzői jogi védelem alá tartozó szellemi alkotások:

- a „leánykérés” sajátosan, a show kedvéért megrendezett volta, amely a be nem avatott házasulandó félnek a meglepetés erejével hat (ötlet)
- a házasulandó felek közül a játék nyerteseinek esküvőjének közvetítése (ötlet)
- bizonyos játékok, mint pl. amikor a műsorvezető olyan kérdéseket tesz fel, amelyekből kiderül, melyik pár ismeri egymást jobban (játék)

Ad 4. Az 1. pontban írottakra figyelemmel álláspontunk szerint a műsorformátum tekintetében szerzői jogsértés nem valósult meg, mert a műsorformátum nem egyéni, eredeti szerzői mű, amelyre a szerzői jogi védelem kiterjedhetne. Alapvetően a műsorszám maga egy olyan eredetinek nem mondható témát dolgoz fel, amelyhez egy laza show-keretet ad, ami azonban országtól, közönségigénytől, és más tényezőktől függően tölthető meg más és más eredeti vagy nem eredeti tartalommal. Maga a műsorformátum viszont nem önálló mű.

Az azonban nem kizárt, hogy az átvett elemek közül azok az elemek, amelyek önmagukban szerzői jogi védelmet élvezhetnek (pl. a rendezés egyes megoldásai, díszlet, stb.), és így ezeknek felhasználásához engedélyt kellett volna kérnie az alperesnek. Ennek fényében a kereseti kérelem álláspontunk szerint annyiban helyesen igényli a szerzői jogi védelmet, amennyiben az átvett elemek szerzői jogi védelemben részesülnek a felperes műsorában. Ez azonban korántsem jelenti ugyanazt, mintha magát a műsor egészét tekintenénk szerzői műnek, és így ezt használták volna fel jogsértően. Ez a tény nyilvánvalóan a jogdíj és a kártérítés mértékében is szerepet kap.

Az ún. műsorformátum védelménél – szerzői jogi törvény hatálya alatt – álláspontunk szerint szomszédos jogi védelem képzelhető csak el, mivel a televízió szervezet műsorszámánál már nincs jelentősége annak, hogy az önmagában szerzői mű-e. Itt azonban a felperes nem műsorszolgáltató, és nem szomszédos jogi igénnyel él. A jogsértés a peres ügyben tehát kizárólag egyrészt az ún. know-how körébe tartozó ismeretanyag jogosulatlan felhasználására, másrészt egyes egyéni, eredeti jellegű, szerzői jogilag védett képi megoldásokra vonatkozatható.

Ad 5. Ami a műsor címét illeti, ott elmondható, hogy a mű eredeti címe élvezhet csak szerzői jogi védelmet. A Traumhochzeit (Álomesküvő) nem minősül egyéni, eredeti jellegű címnek, ezért az alperes által használt Álompár cím nem jogsértő.

A jelen jegyzőkönyv részét képezi az ide csatolt külön vélemény is.

Budapest, 2000. november 7.

dr. Gyertyánfy Péter
a tanács elnöke

dr. Kricsfalvi Anita
a tanács előadó tagja

Kabdebó György
a tanács szavazó tagja

Dr. Gyertyánfy Péter, az eljáró tanács elnökének **különvéleménye:**

Bevezető megjegyzések: A per folyamán lépett életbe az 1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról. A felperesi keresetlevél szerint a perben vitatott cselekmények mind 1999. szeptember 1. előtt, még az 1969. évi III. számú szerzői jogi törvény hatálya alatt történtek. A szerzői jogi védelemképességet tehát formálisan az utóbbi alapján kell megítélni. Megjegyzendő, hogy a védelemképesség szerzői jogi feltételei az új törvényben sem változtak.

Ad 1. a. A filmgyártás menetéhez igazodva először a kérdés második felére válaszolunk. A felperes által csatolt Traumhochzeit című forgatókönyv a hiteles fordítású címe és alcíme szerint („produktions forgatókönyv vázlat, Álomesküvő 1995-1996-os szezon”) valójában filmvázlat lehet. Ez szerzői jogilag védett alkotás lehet, ha eléri a szerzői jogi védelemhez szükséges egyéni, eredeti írásmű szintjét.

A filmvázlatnak ahhoz, hogy az ötletnél több legyen és szerzői jogi védelemben részesülhessen, a filmre (audiovizuális műre) vonatkozó elképzelés olyan egyéni-eredeti kifejtésének kell lennie, amely már a történet, cselekmény vázlatos leírását tartalmazza. A most említett írás **nem éri el ezt a szintet az alábbi indokok alapján:**

Az irat inkább rendezői utasítássorozatnak tekintendő a világításról, a szereplők belépési sorrendjéről, módjáról, elhelyezkedéséről, a bejátszások típusáról, a vágások ütemezéséről és a játékszabályokról. Arra nézve, hogy mindez egy olyan műsor, amelyben három jegyespár vetélkedik, mégpedig az eljegyzés és az esküvő eseményeit is felidézve, a szerelemre és a házasságra vonatkozó kérdések megválaszolásával, ügyességi próbák elvégzésével, csak bizonyos mértékig lehet következtetni. Ez csak a kész audiovizuális produkció megtekintése után, visszamenőleg lesz érthetővé, világossá. Még ha mindezt cselekményleírásnak is tekintenénk, színvonala nem éri el az egyéni-eredeti jelleg megállapíthatóságához szükséges szintet.

Ad 1. b. A felperes által videokazettán becsatolt három televíziós produkció közül kettő a felperessel való szerződéses együttműködésben készült:

- Love Letter's episode 8. English subtitles
- Love Letter's German version Series 9. EPS. 83.

Az első produkció egy holland televízió adása, holland nyelvű (Love Letter's, szerelmes levelek), a második német nyelvű, címe „Traumhochzeit”, vagyis Álomesküvő. Audiovizuális tartalmuk lényegében azonos, így együttesen vizsgáljuk őket.

Arra kérdésre, hogy ezek a videoprodukciók az 1969. évi III. törvény által védett szerzői alkotások-e, annak alapján lehet válaszolni, hogy az ötlet (televíziós vetélkedő jegyespárok között és a győztes pár televíziós összeesküvése) és a megvalósítás eredménye között van-e szellemi mozgástér és azzal egyéni-eredeti módon éltek-e a létrehozók. Más szóval: szorosan meghatározza-e már maga a téma a kifejtést? A produkcióval kifejtett gondolat – itt nagyjából: az okosabb, talpraesettebb pár ingyen esküvőt kap és közben szórakoztatják a közönséget és utazási reklámokat vetítenek – persze nem lehet védett. A témák szabadok és csak a kifejtés védett, ha az az alkotók egyéniségét tükrözi (legalábbis nem másolt) és elér egy minimális szellemi szintet.

A Love Letter's és a Traumhochzeit című, a perben videofelvételen bemutatott televíziós produkciók **megfelelnek** a „szellemi mozgástér” és az egyéni kifejtés fentemlített követelményeinek. **Audiovizuális szerzői alkotások**; mindkét esetben egy televíziós vetélkedősorozat egy-egy önálló tagjáról van szó.

A technikainak nevezhető, az a. pontban tárgyalt forgatókönyvhöz képest itt többről van szó: egy képi és hangji teljességben megszerkesztett, megvalósított eseménysort látunk egyéni eredeti betét-alkotásokat is tartalmazó audiovizuális kifejtésben. A képi és hangji megvalósítással, a közben elhangzó művekkel, beszélgetésekkel együtt már egyéni eredeti – ha nem is magas szintű – cselekményes alkotásról beszélhetünk. A díszletek és jelképek (piros szív alakú divány, a „boldogító igen” kimondásakor a képen megjelenő összefonódó jegygyűrűk) a téma és a mondanivaló elég banális módon kiválasztott, de mégis egyéni módon megvalósított megjelenítői. A címadó dal jó színvonalú könnyűzenei alkotás. A táncok, jelmezek megfelelő színvonalúak és a vetélkedő jellegéhez illő koreográfia eléri a szükséges minimális eredetiséget.

Az, hogy jegyespárról van szó, és a vetélkedő végén a győztes az esküvője megrendezését kapja ajándékkul, bár szűkíti a vetélkedő alakításának lehetséges módjait, de részleteiben nem határozza meg kényszerítően. Így például az alkotói szabadság megnyilvánulása, hogy

- a videobejátszásban a leánykérés filmjelenetként megrendezetten és az egyik fél részére meglepetésszerűen történik,
- a kitöltő műsorszámok milyen sorrendben következnek és, hogy ezek milyen művek legyenek,
- a különböző típusú vetélkedők (kérdések, illetve ügyességi vetélkedések) milyen sorrendben kövessék egymást,
- milyen típusú vetélkedő kérdéseket tegyen fel a pároknak (bár eléggé kézenfekvő, hogy ezek között olyan is kellett legyen, amely megmutatja, mennyire ismerik egymást a jegyesek).

Ad 2. A Ptk. 86. §-ának (4) bekezdése elsősorban az ipari (gazdasági, szervezési) know-how-ra (gyártásismeretre, eljárásra) vonatkozik és ez elvileg lehetne televíziós gyártási műsorszervezési-szerkesztési ismeret is – például a szóban forgó felperesi technikai forgatókönyvben (gyártási könyv esetében) – noha a know-how szakmai közfelfogás szerint nem konkrét személyekhez köthető tapasztalatot jelent. Elvileg nem kizárt a Ptk. 86. § (3) bekezdésének érvényesülése sem a gyártási könyvre, hiszen egy ilyen azonosítható személyek által létrehozott ismeretscsoport társadalmilag széles körben felhasználható. Annak vizsgálata azonban, hogy a szóban forgó forgatókönyv tartalmaz-e a minden szellemi alkotásnál és így a nem nevesítetteknek is meg kívánt egyediséget, most mégsem szükséges. A per anyagából ugyanis kitűnik, hogy az esetleg védendő ismeretek már a felperes által kifogásolt alperesi magatartás előtt nyilvánosságra kerültek (sugárzás, illetve szerződéses ajánlat által az alperesnek). Ez pedig **megszüntette az esetlegesen fennálló** védelmet. (Ptk. 86. § (3) bekezdés és Ptké. 4. § (1) bekezdés.)

Megjegyzendő, hogy a művészeti tárgyú, de nem egyéni-eredeti írásművek, mint a perben vitatott „forgatókönyv” és a védett szerzői művek között elméletileg is igen szűk a tér, ahova az egyediséget mégiscsak felmutató, a Ptk. 86. § (3) bekezdés szerinti szellemi alkotás még „beleférne”.

A kirendelő bíróság első kérdése nyelvtanilag kifejezetten a szerzői jogi oltalomról szól, de nyilvánvaló, hogy a bíróság vizsgálata kiterjed tartalmilag a szerzői joggal szomszédos jogok (1969. évi III. törvény XI. fejezet) és az úgy nevezett rokon jogok (1969. évi III. törvény XII. fejezet) vizsgálatára is.

A televíziós szervezetek szomszédos joga – 50/F-50/H. §-ok – a műsorsugárzó szervezeteket (a Média törvény terminológiája szerint: a műsorszolgáltatókat) védi műsoruk, mint egyedi gazdasági-szervezési teljesítmény tekintetében. A műsorokkal kapcsolatban a műsorsugárzóknak műsoruk következő felhasználásaira vannak kizárólagos engedélyezési jogai: sugárzás, nyilvánossághoz átvitel, rögzítés és többszörözés. (50/F. § (1) bekezdés).

A felperes nem műsorsugárzó szervezet, hanem műsorkészítő (az adott per szempontjából audiovizuális mű előállítója, amely e mű felhasználásával kapcsolatban kíván jogot érvényesíteni). Az alperesi kifogásolt magatartások egyike sem más műsorsugárzó szervezet sugárzott műsorának sugárzása, rögzítése vagy átvétele. A felperesi „forgatókönyv”-et és a felperes által becsatolt televízióműsorokat **az adott ügyben szomszédos jogi védelem nem illeti.**

Az 1999. szeptember 1-vel már hatályon kívül helyezett úgynevezett **rokonjogi védelem** szabályainak alkalmazása azért **nem jöhet szóba**, mert ezek kifejezetten csak a szemléltető eszköz céljára szolgáló, arra készült teljesítményeket védték nem pedig a szórakoztató vagy művészi célú műsorokat (Lásd a törvény 51. §-át és a Szerzői Jog Kézikönyvét, KJK. 1973. Szerk.: Bernárd A. és Tímár I. 340. old.)

Ad 3. A kérdés a megelőző kérdésekből következően nyilván a szerzői jogi azonosságra vonatkozik. (Az ügyben az azonosságnak vagy utánzásnak más jogintézmény szempontjából is lehet jelentősége.)

Az Álompár című tévéműsor is vetélkedő műsor és a vetélkedést a felperesi produkcióval azonos módon, három jegyepár részvételével, műsorvezetővel bonyolítja le. Az Álompár is, mint a másik két műsor több mint vetélkedő, mert bemutatja a párok eljegyzését (azonos módon az egyik fél számára meglepetést jelentő módon megrendezett jelenet lefilmezése, majd video bejátszás útján). A vetélkedők nyertesei mind három műsorban megnyerik esküvőjük és nászútjuk költségeit. Itt is a televízióban rendezik meg esküvőjüket. Az Álompárban is ugyanúgy, mint a két másik produkcióban stúdió táncsal indul a műsor és azzal, hogy a műsorvezető (is) éneklő a címadó dalt (ezzel a dal az Álompárnál más mint a holland és a német produkcióban). Páronként jönnek be a vetélkedők, piros díványra ülnek, velük páronként beszélgetést folytat a műsorvezető és a menyasszonyi „igen” kimondásakor a képernyőre itt is bejártsszák az összefonódó jegygyűrűket. A beszélgetés, a video bejátszás, majd a kérdés-blokk sorrendje azonos az Álompár és a két másik műsor esetében. Ugyanígy az Álompárban is az utolsó kieső pár egy ügyességi játékkal bónusz pontot plusz ajándékot nyerhet. Amikor a vetélkedők utazást nyernek, mind három tévéműsorban a helyszínt bemutató idegenforgalmi reklám video bejátszás van az utaztató utazási iroda nevének említésével. Az Álompár egyezik a másik két produkcióval abban is, hogy a kieső pár ajándékokat (esküvői ruha!) kap és a kérdések típusa is több esetben azonos. (Kérdések a vetélkedő pár másik tagjáról, video jelenetek elemei és híres emberek fényképeinek felismerése). Az Álompár képi megvalósítása (ültetés rendje, díszlet, világítás, operatőri munka) igen hasonló a másik két műsorral.

Az Álompárnak vannak a másik két műsortól eltérő elemei is. Így bejátszanak, illetve felolvasnak képi, illetve írásos szerelmes üzeneteket is. Az Álompárnál a két ügyességi játék között vannak kérdések, míg a két másik műsorban a két ügyességi verseny egymást követi.

Mindezek alapján megállapítható, hogy az Álompár olyan mértékben veszi át a másik két produkció lényeges elemeit, hogy az utóbbiakkal szerzői jogi szempontból lényegében **azonosnak tekintendő**.

Az 1. b. pontban kifejtettük, hogy a holland, illetve német nyelvű tévéműsorok egyéni, eredeti audiovizuális műnek tekintendők. Ez azt is jelenti, hogy – persze a műfaj engedte nem túl széles keretein belül – van önálló tartalmuk, szerkezeti felépítésük. Ezekből az elemekből, az eseménysor jellemző fordulataiból és az ábrázolás külső formájából olyan sokat vesz át az alperesi „Álompár”, hogy ezáltal azokkal összességében, lényegében azonossá válik.

Ad 4. Az „Álompár” című műsor legyártásával és sugárzásával, ami lényegében a felperes által becsatolt tévéműsorok lemásolása, illetve kis módosítással való felhasználása volt – amennyiben ez az említett két tévéműsor filmelőállítói jogosultjainak engedélye nélkül történt – **a szerzői jogi jogsértés megvalósult**. Az 1969. évi III. törvény 10. § értelmében a szerző személyhez fűződő jogát sérti művének minden megváltoztatása vagy felhasználása. Ugyan e törvény 13. §-ának (1) bekezdése értelmében „a mű bármilyen felhasználásához ... a szerző hozzájárulása szükséges”.

Hangsúlyozzuk, hogy itt nem a felperesi tévétvetélkedő formátumára vonatkozó jogsértést látunk fennforogni, hanem azt, hogy itt az audiovizuális műkénti teljes kifejtettségben megjelent két konkrét műre vonatkozó szerzői jogot érte sérelem. A felperesnek lehetnek bevált vetélkedő műsorsémái, keretei, sőt ezeket védheti is valamelyik jogintézmény a maga szempontjából. Az adott esetben – a bírói kérdésnek megfelelően – az volt a szerzői jogi

vizsgálat tárgya, hogy az ebben a műsorformátumban, keretben konkrétan megvalósított két lényegében azonos audiovizuális művet felhasználták-e jogosulatlanul?

A Ptk. 86. §-ába ütköző jogsértés nem történt. (Lásd 2. válaszunkat.)

Ad 5. A címvédelem – 1969. évi III. törvény 13. § (1) bekezdés – egyrészt a cím megváltoztatásával szembeni védelem, másrészt a címnek más műhöz való szerzői jogi engedély nélküli felhasználása ellen véd. A szabály tulajdonképpen a szerzői mű fogalmának kiterjesztése („a cím a mű része”), hiszen a cím ritkán felel meg a gondolat kifejtés vagyis a mű ismérvének. Ezt a szabályt ezért csakis szűken lehet értelmezni. Erre utal az alapvető feltétel is: a címnek sajátosnak kell lennie. Igen kérdéses, hogy „Traumhochzeit” (magyarul „Álomesküvő”) elég eredeti és sajátos-e a jogi védelemhez. Kifejezi-e a mű lényegét vagy gondolati tartalmát, vagy hangulatát és elég eredeti vagyis összetéveszthetetlen-e. A vitatott esetben, e perben, még súlyosabban esik latba, hogy a címvédelem végképpen csak azonos cím esetében merülhet fel, az alperesi „Álompár” szó pedig nem ugyanaz, mint a felperes által használt „Álomesküvő” kifejezés. Álláspontunk szerint tehát még ha az „Álomesküvő” szerzői jogilag védett cím is lenne (szerintünk nem az), az „Álompár” **cím nem sértené** az arra vonatkozó **szerzői** jogot.

Dr. Gyertyánfy Péter

A bíróság által feltett pótkérdés:

Nyilatkozzon a szakértő testület a felperes észrevételére. Az észrevétel szerint „a szakvélemény nem nyilatkozott a felperes által becsatolt epizódokra mint különálló alkotásokra vonatkozóan”.

Az eljáró tanács szótöbbséggel kialakított válasza:

A 28/2000. számú, többségi véleménnyel kialakított alapszakvélemény szerint a „Love letters” és a „Traumhochzeit” c. műsorok nem minősülnek audiovizuális műnek.

Ez a megállapítás a többségi szakvélemény alapján nem csupán a műsor formátumára, hanem magára a műsor tartalmának egészére is vonatkozik. A 28/2000. többségi szakvéleményének ad 3. pontja kifejezetten utal arra, hogy az átvett és az Álompár c. műsor által felhasznált show-műsor kellékek alapvetően ötletek, know-how körébe tartozó szellemi alkotások, és kivételesen szerzői jogi védelemre érdemes megoldások. A know-how polgári jogi védelemben részesül, míg az ötleteket sem az 1969. évi III. törvény, sem az 1999. évi LXXVI. törvény nem részesíti védelemben.

Ezek a televíziós alapismeretekre épülő technikai és szakmai megoldások – amelyeknek egy részét az Álompár c. műsorban alperesek felhasználták – az audiovizuális mű egyéni eredeti,

következésképpen szerzői jogi védettségét megalapozó kritériumainak nem felelnek meg a többségi szakvélemény szerint.

Ezért utalt arra a többségi vélemény, hogy a műsort más, ám nem szerzői jogi védelem illelheti meg, mert csak audiovizuális műnek tekinthető mű részének engedély nélküli felhasználása alapozhat meg szerzői jogsértést. Itt a többségi szakvélemény sem a műsorformátumot, sem a műsor tartalmát nem tekintette műnek, ezért a jogsértést sem szerzői jogsértésnek tekintette.

A 28/2000. többségi szakvéleményének ad 3. pontjának első részében utalás történt néhány olyan szerzői jogi védelmet megalapozó egyéni eredeti megoldásra, motívumra, amelyeknek szerzői jogosultja igényelheti a jogsértés miatti jogkövetkezmények alkalmazását. Ez azonban nem egy audiovizuális mű részének felhasználását jelenti, hanem pl. egyes díszletek, képi trükkök (karikagyűrűk összefonódása) egyedileg történt felhasználását. Ezért a többségi vélemény javasolta mérlegelni a jogdíj és kártérítési igénynél az említett szerzői jogi szempontból értékelhető szellemi alkotások jogosulatlan átvételét.

Az alap szakvélemény különvélemény része kiegészítést nem igényelt.

Budapest, 2001. február 21.

dr. Gyertyánfy Péter
a tanács elnöke

dr. Kricsfalvi Anita
a tanács előadó tagja

Kabdebó György
a tanács szavazó tagja